ДОБРО И ЗЛО.

33-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 11.VI.1924 Г. СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ - РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ДОБРО И ЗЛО.

33-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 11.VI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Добро и зло.

Т. м.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „За кого грѣе слънцето“.

Тема за слѣдния пжть: „Кой е билъ първиятъ поетъ?“ Ще мислите, кой е билъ първиятъ поетъ. Нѣма да си подсказвате, всѣки ще мисли за себе си. Дѣто грѣе огъньтъ, тамъ топли.

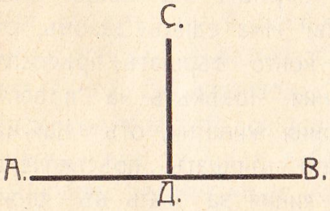

Да вземемъ линията АВ. Тя е жива линия. Колко тълкувания може да ѝ дадете? Защо нѣкой пжть правата линия е по-дълга, а нѣкой пжть по-кжса? Ако бихме означили човѣшкия животъ съ линия, какъ бихте означили кжсия животъ? Можете ли да го означитесъ една дълга линия? Не, кжсиятъ животъ ще се означи съ кжса линия? а дългиятъ животъ — съ дълга линия.

Ако върху тази права линия вдигнѣте перпендикуляръ, СД, какво отношение ще има между ги-

нията АВ и перпендикуляра СД? Перпендикулярътъ е сжщо така жива, съзнателна линия, както и линията АВ. Можете ли да кажете, кои сж причинитѣ за образуването на перпендикуляра? Той е резултатъ на една проста но и дълбъка истина. Питамъ ви: колко перпендикуляра може да издигнете на дадена права? (Колкото точки има.) А колко точки има? (— Безъ брой.) Какъ опрѣдѣляте правата линия? (— Най-кжсото разстояние между двѣ точки наричаме права линия. Ако най-кжсото разтояние е правата линия, тогава колко точки може да има на дадената права АВ? Тази права линия, която имаме, не е права линия. но е езултатъ на нѣщо. Защо употрѣбяваме думата права? Има единъ законъ, споредъ който всички хора, които вършатъ прѣстжпление, избиратъ кривата линия. Човѣкътъ на прѣстжпленията, както и всички ония животни, отъ най-малкитѣ, до човѣка — които вършатъ прѣстжпления, всѣкога избиратъ кривата линия за пжть въ своитѣ дѣйствия. Всички ония хора и животни, които извършватъ благородни дѣла, избиратъ правата, кжсжта линия за пжть въ своитѣ дѣйствия. Тогава ние изваждаме единъ законъ. Щомъ нѣкое дѣло ни се покаже трудно, казваме, че то е непостижимо и вървимъ къмъ него по крива линия. Нѣкой пжть, обаче

казваме, че нѣкои нѣща сж постижими. Казваме, заприм ѣрь, че трѣбва да бждемъ добри но нѣкои ни възразяватъ, че невъзможно е човѣкъ да бжде добжръ. Питамъ възможно ли е човѣкъ да бжде добжръ? — Възможно е. Други казватъ: възможно е човѣкъ да бжде добъръ. но за въ бждеще. Защо твърдимъ това послѣдното? Кои сж причинитѣ? На какво основаваме това твърдение? Какъ може, туй, което сега не сжществува, да сжществува за въ бждеще? Ако човѣкъ сега не е добжръ, може ли за въ бждеще да бжде добжръ? Когато казваме, че човѣкъ не може да бжде добжръ, ние тълкуваме тази мисжль по другь начинъ. Човѣкъ не може да бжде добжръ, значи: човѣкъ не може да прояви своята доброта. Това показва, че още е една непроявена сѣмка. Да допуснемъ, че сѣмката се намира на перпендикуляра, въ точката Д. Когато казваме, че човѣкъ може да бжде добжръ за въ бждеще, подразбираме, че той може да израсне, да цъвне и да даде плодъ. Значи въ тази сѣмка има вече смисълъ.

И тъй, когато казваме, човѣкъ не може да бжде добжръ, подразбираме, че е сѣмка, неговата добрина е въ зародишъ. Но щомъ тази сѣмка се посѣе, тя вече може да даде плодъ. Слѣдователно, човѣкъ може да бжде добжръ. Човѣкъ не може да бжде

добжръ — това не подразбира, че въ него нѣма възможность да бжде добжръ, но при сегашнитѣ условия той не е започналъ да се проявява още. Нѣкой казва: азъ съмъ добжръ. Да, ти си израсналъ, цъвналъ и завързалъ. Другъ казва: азъ не съмъ добжръ. Да, ти си сѣмка, която още не се е проявила.

Кривата философия на живота седи, въ това, че ние отрич ме всичкитѣ възможности за проявление на добротата. Казваме: ние не можемъ да бждемъ съвършени; ние не можемъ да бждемъ истинолюбиви, ние не можемъ да бждемъ любящи и т. н. Това е криво тълкувание на самия животъ. Защо? Защото, ако Богъ прониква цѣлото Битие, и ако човѣкъ е произлѣзълъ отъ Бога, то неизбѣжно той ще има зародишитѣ на тази Божествена доброта, посадени въ душата си. Щомъ човѣкъ е произлѣзълъ отъ Бога, невъжможно е да непрояви това, което е посадено въ него.

Когато казваме: че човѣкъ е лошъ, какво трѣбва да подразбираме? — Една много проста истина. Ако вие сте единъ орехъ, посаденъ въ земята, но дойде нѣкой слѣдъ малко и ви разрови остави ви на повърхностьта на почвата, какво ще стане съ васъ? — Ще изсъхнете. Какво сте вие въ този случай? — Единъ лошъ човѣкъ. Защо? Защото ви

чакатъ година, двѣ дано изникнете, но вие не изниквате, не сж ви дали условия да се проявите. Тъй че, когато посадя своя орѣхъ, но дойдатъ хора да го разровятъ, той всѣкога ще бжде лошъ. Тогава, изваждаме слѣдния законъ: всѣки човѣкъ, който не дава възможность на извѣстна добродѣтель въ себе си да се прояви, или пъкъ не я прояви на точно опрѣѣлено врѣме, което Богъ изисква, е лошъ човѣкъ, Ако ти отидешъ и махнешъ пръстьта на всѣка добродѣтель, която Богъ посадилъ, съ цѣль да израстне, ти си лошъ човѣкъ. Ти си лошъ човѣкъ затова само, че прѣпятствувашъ на онова велико Божествено дѣло, което работи въ всѣка сѣмка, посадена въ земята. Това е лошовина, това е порокъ, това е прѣстжпление, това е безумие, това е злоизобщо, може да го наречете както искате. Азъ ви давамъ такова опрѣдѣление за лошото, за злото, за да могатъ нѣкои отъ васъ да го използуватъ. Вие често сами се спъвате и казвате: азъ съмъ лошъ човѣкъ. Въ какво седи твоята лошовина? Ще знаете вече: лошовината седи въ това, че ти въздѣйствувашъ на доброто, което работи въ тебе, не му давашъ мѣсто да расте.

Що е доброто? По сжщия законъ — щомъ давашъ възможность на всичко онова, което Богъ е

посадилъ въ даденъ моментъ, да се прояви, ти си добъръ човѣкъ. Всѣко нѣщо има свое опрѣдѣлено врѣме за проявление, слѣдователно, доброто въ насъ може да се прояви вънъ отъ нашата воля, а нашата воля може да му съдѣйствува. Въ какво седи едно прѣстжпление? Прѣстжплението седи въ туй, че ти самъ, или нѣкой другъ, спъва ра̀стенето на каквато и да е добродетель въ душата ти. Всѣки, който постжпи така, той върши прѣстжпление или спрѣмо себе си, или спрѣмо другитѣ. Законътъ, който сжществува въ природата е слѣдниятъ: щомъ извършишъ едно прѣстжпление, дали съзнателно си го извършилъ, или не. дали ти си го извършилъ, или, може би, хиляди други хора, които сж въ сжщото поле, всѣкога ти ще почуствувашъ скръбъ въ душата си. Слѣдователно, всѣка скръбь, която сжществува въ свѣта, е признакъ за извѣстно прѣстжпление което е извършено. Всичкитѣ скърби, това сж гласъ въпиющъ, който показва, че прѣстжпление се върши. Всѣка радость, по сжщия законъ, показва, че Божественитѣ сѣмена растатъ нѣкждѣ.

И тъй, вий питате: защо съмъ скърбенъ? — Да знаете, че прѣстжпление се върши въ свѣта Защо съмъ радостенъ? — Да знаете, че Божественитѣ добродѣтели растатъ. Има ли смисълъ тази философия? — Има. Каква фелософия вие може да дадете на скръбьта, я ми кажете? Нѣкой казва: много ми е тежко, мжчно днесъ — това е скрьбь Не, скръбно ли ви е, ще знаете, че нѣкждѣ въ тебе, или вънъ отъ тебе, по цѣлото земно кълбо, се върши нѣкое прѣстжпление, и слѣдователно, Господъ ти казва да въздѣйствувашъ на това прѣстжпление въ твоето съзнание, да се молишъ. Ти, втори, трети, четвърти, пети, десети и още много хора ще въздѣйствувате, за да се махне прѣстжплението.

Сега вие какъ лѣкувате скръбьта си? Вие се лѣкувате като онѣзи хора, на които лѣкаритѣ пущатъ кръвь. Като ви дойде скръбь, тръгвате да разправяте, дѣ кого срещнете, че имате скръбь. Казвате: скръбь, скръбь имамъ. И да разправяшъ, и да не разправяшъ скръбтьта си е скръбь! Скръбтьта означава извѣстенъ фактъ, а именно, че извѣстно Божие дѣло въ свѣта е спрѣно. Туй спиране, туй подпушване на тази Божествена енергия, образува скръбьта. Скръбьта е границата, дѣто започва живота. Скръбьта е основата на живота. Който разбира скръбьта, той лесно ще изправи погрѣшкитѣ си. Който не я разбира, много мжчно ще може да ги изправи. Затуй ние въ радостьта си имаме плода на нѣщата. И растенията иматъ скръбь, но въ зачатъкъ. Спьнкитѣ, ко-

ито срѣщаме въ пжтя си и които трѣбва да се прѣмахнатъ, сж скръбь въ широкъ смисълъ на думата. Ние схващаме скръбьта, като едно общо проявление въ сегашния животъ. Тя сжществува не само въ единъ човѣкъ, тя сжществува въ всички животни, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. И животнитѣ чувствуватъ скръбтьта, само че човѣкъ чувствува голѣма скръбь. Нѣкои хора сж толкова чувствителни, тъй силно скърбятъ, че ако вземете скръбтьта на единъ такъвъ човѣкъ която прѣтърпѣва само въ единъ день и я турите на всички други по-нисши сжщества, тѣ не биха могли да я изнесатъ — толкова тежка е тя. Скръбьта на животнитѣ е микроскопическа.

Азъ днесъ ще ви опрѣдѣля, каква и колко храна е нужна за човѣшката душа. За човѣшката душа на земята е нуждно само една десетмилионна часть отъ грама. А пъкъ туй, дѣто вие ядете този бобъ, леща, месце, плодове и редъ други храни, това е нужно за слугитѣ, които работятъ за васъ. За душата ви, както виждате е нужна микроскопическа часть храна. Нѣкой пжть вие казвате: трѣбва да се погрижимъ за своя животъ. Питамъ ви: ако вие живѣете сто години и всѣки день употрѣбявате по една десетмилионна часть отъ грама, знаете ли колко храна ще ви трѣбва за тия сто години? — Прѣзъ цѣлия

ви животъ едва ли ще се набере единъ грамъ. А колко много се смущавате вие за храната! Туй, което ви смущава, то е отъ съвсѣмъ друго естество. Христосъ казва: „Не се грижете, какво ще ядете и какво ще пиете“. И право е, не се грижете. Какво ще се грижите? Който и да е ангелъ, като ви даде нѣщо на върха на една иглица, все ще ви нахрани, Дѣто и да сте, и най малкото сжщество, колкото и да е бѣдно, може да ви нахрани. И то може да ви даде тази малка часть, безъ да почувствува, че сте му били на гости. Ще каже: този гостъ е добъръ, не яде много. Тъй, отъ всички ви се изисква разбиране на Божествената Истина и благоговение къмъ Божиитѣ закони.

Ние казваме: всѣки човѣкъ, който влиза въ морето съ лодка, или съ пароходъ, трѣбва да знае да плува. На какъвто корабъ и да се качи, щомъ ще минава прѣзъ вода, той трѣбва да знае да плува. Който идва да живѣе въ този свѣтъ, той трѣбва да знае да плува, а не само да философствува. Философията не е знание. Философията е запримѣръ, като вземе да разправя, че като влѣзе въ водата, тъй ще си държи ржцѣтѣ, тъй ще си държи краката, тъй ще си държи тѣлото. Да, но като влѣзе въ водата, тази философия не работи. Като влѣзешъ въ водата,

не се изисква философия, но се иска знание. Ще влѣзешъ въ водата, ще се научишъ да плувашъ и като излѣзешъ отъ водата наученъ, тогава ще дойде философията.

Ние, съврѣменнитѣ хора, първо учимъ философията, послѣ плуването. Онѣзи, които сж влѣзли въ водата, сж много учени. Вие казвате: какво нѣщо е небето? Дѣ живѣятъ ангелитѣ? Какви сж ангелитѣ? Азъ искамъ да бжда като тѣхъ Чудни сте вие! Не се занимавайте съ философски въпроси! Така, като васъ, и нѣкой микробъ казва: азъ ще влѣза въ областьта на човѣка, въ неговата орбита, въ неговия университетъ, да послушамъ нѣщо. Какво ще чуе? Може ли да чуе най-знаменития виртуозъ, като свири на пияно? Или, може ли да разбере най-знаменития професоръ? Ако попиташъ този микробъ: какъвъ е човѣшкиятъ свѣтъ? — Като нашия. Нѣкой казва: искамъ да бжда при Бога, при ангелитѣ, при Христа. — За да бждешъ при ангелитѣ. трѣбва да имашъ ума на ангелитѣ. За да бждешъ при Бога, трѣбва да имашъ ума на Бога. За да бждешъ при Христа, трѣбва да имашъ ума на Христа, сърцето на Христа — нищо повече. Никаква друга философия. Имашъ ли ума, сърцето на Христа, ти ще разбирашъ тъй, както Той разбира, ще чувствувашъ тъй, както Той чувствува. Ами какъ чувствува Той? — Не е твоя работа.

Първото нѣщо: искате да придобиете сърцето и ума на Христа! Въ васъ може да се зароди мисъльта: може ли да имаме сърцето на Христа? — Можете. Може ли да имаме ума на Христа? — Можете. Кога! За въ бждеще? — Не, сега. Вие не тълкувайте това, въ смисълъ да имате ума на Христа въ цѣлокупностьта на неговото творение. Като казвамъ, че можете да живѣете, не подразбийте, че вие ще опитате живота въ неговата цѣлокупность. Азъ подразбирамъ, че за всѣки даденъ моментъ, вие можете да опитате живота въ неговия най-аалъкъ размѣръ. Тия послѣдователни моменти, които ни въвеждатъ къмъ изучаването на живота, съврѣменната наука нарича „развиване, еволюция, усъвършенствуне“ — и какви ли не други имена.

Сега, отъ всинца ви се изисква опитъ и приложение. Всѣки трѣбва да прави извѣстни опити и наблюдения за развиването на своята душа. Обмѣна трѣбва да има всѣкога!

Т. м-

Да произнесемъ слѣдната формула: Богъ е свѣтлина на живота.